

בהיכלו

פרשת חיי שרה תשפ"ה

// ילד בגיל מאה //

// תינוק ממשי!

התחזקות נפלאה זו מגלה רבי נתן (לקוטי הלכות, תפלין ה' לה) בהנהגותיה של שרה אמנו, כמו שכתוב רש"י הקדוש (כג, א): "בת ק' כבת כ', בת כ' כבת ז', שני חיי שרה - כלן שוין לטובה", שרה אמנו הקדושה התהלכה עם מדה קדושה זו, לא היו לה דאגות או נגיעות שונות, לא עשה שום רשם על אנשים וכו', אלא כמו ילדה קטנה שמחה, עליזה... יכול להיות שבתעודת הלדה כתוב מספר שנים מפלג, ובנדאי בשנים ארכות כל כך עובר מה שעובר, נפילות ירידות והשלכות, אבל ברוח ובנפש? אני תינוק ממשי! כן שבע שנים!

שרה אמנו הקדושה התהלכה עם מדה קדושה זו, לא היו לה דאגות, כמו ילדה קטנה שמחה, עליזה...

"זהו עקר השלמות שיתחיל לחיות בכל פעם, שאפילו כשמיגיע לימי הזקנה יהיה בעיניו עדין יניק לגמרי פאלו לא התחיל לחיות ולעבד ה' כלל ויתחיל לחיות בעבודתו יתברך בכל פעם מחדש".

// שני סוגי חיים //

אלו "שני חיי שרה", מלים אלו אפטר לפרש במובן עמוק יותר - שני סוגי חיים, יש את החיים הגשמיים, סימני זקנה אחרי שנים ארכות בזה העולם, אבל יש סוג חיים נוסף, חיי הנפש והרוח, בהם אדם יכול להיות תינוק רך ממשי, כשכל העולם לפניו לפעל דברים גדולים בנפשו, בלי שום שיכות למה שהיה מקדם. אשרי מי שזוכה לחיות כך, כמה מאשר אדם כזה שאיננו מתבלבל מהעבר או מהעתיד, אלא רק עכשו!

(י"אשי יש"אל" - שעור יום ד חיי שרה תשפ"ד)

גלוי אלוקות נפלא אנו מקבלים בפרשה זו משרה אמנו הקדושה, אחד מהלמודים החשובים ביותר בדרך רבנו ז"ל - "התחדשות".

מובא בחיי מוה"ר"ן (סימן תל"ו) שרבנו הקדוש אמר עצה נפלאה לאנשי שלומנו - כשמתחילים לדבר עם השם יתברך טוב מאד לומר: "רבנו של עולם, עכשו אני מתחיל מחדש!".

כמה יפה הוא לכל אדם לומר כך כאשר הוא פותח את פיו לדבר עמו יתברך, לכל אדם יש רצון והשתוקקות אליו יתברך, אבל מבלי ששם לב בכלל הסמ"ך מ"ם מכניס בו כל מיני מחשבות על עצמו: "מה עכשו? הרי אתה ככה וככה..."

אז במקום להתבלבל ולעזוב מתחילים את השיחה:

"רבנו של עולם, אני מתחיל מעכשו", אין שום צורך לחשב על אחורה, אני מתחיל מרגע זה, הבה נראה מה עכשו אני יכול לפעל לבקש ולהתפלל.

זו היתה מדה מאד מרוממת אצל אנשי שלומנו, לאו דוקא בשיחה אל השם יתברך, תמיד הרגילו עצמם תמיד עם הדבור הזה: "מעכשו!", מה היה מקדם לא יודע, מעכשו!

זה לא סתם מלה בעלמא, גם אצלו יתברך יש התחדשות בכל עת ורגע, האר"י הקדוש אומר, שפרצוף כל העולמות - מראשית עולם האצילות עד נקדת המרוץ של עולם העשייה הזה - בכל עת ובכל רגע משתנה הכל, אין לרגע זה שום קשר למה שהיה מקדם!

יותר חשוב אצלי!

רבי נתן זי"ע היה ידוע בשמירת הזמן המיוחדת שלו, תמיד היה לפני עיניו שעון, בכל חדר בביתו תלה שעון על הקיר, ובכל פרט ופרט היה לו סדר מיוחד, ואכן העיד שכל מה שזכה לפעל להאיר את העולם בחבוריו הקדושים ובפעלותיו הפכירות להפצת אורו של רבנו לדורות עולם, היה בזכות שמירת הזמן המפלאה הזו.

עם זאת, אחרי שהיה מתפלל מעריב, כשפבר רצה ללכת לישון בשביל לקום בחצות, היה ממתין לילדיו, על אף הזמן הקצר שלא עמד מלכת, היה בסבלנות עומד עליהם שיטלו ידים לאכילה, ויברכו ברפת המזון, ויקראו קריאת שמע שעל המטה, כמו כן שאי אפטר לתאר איך לבו הטהור כבר רצה להתכונן לעבודת הלילה, עם זאת נהג לומר: עבודת החנוכה חשובה אצלי יותר מעבודת חצות!

(ע"פ אשר בנחל מכתב כ' אלפים תקצ"ה)

שְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן נִמְצְאִים כָּאֵן בְּזֶה הָעוֹלָם

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר חיי שְׁרָה כ"ז מרחשון
התשפ"ד, קרית ברסלב ליברטי ניו יורק יצ"ו

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי
שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה,
ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכירתו תמיד.

השביע קוריו פרשת חיי שְׁרָה, והיא פרשה מלאה עם
למודים חיים לכל יום יום מימי חיינו, ראש וראשון הלמוד
של התחדשות, המרמז בפסוק: "ויהיו חיי שְׁרָה מאה שנה
ועשרים שנה ושבע שנים" וגו', ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי
הלכות תפלין הלכה ה' אות ל"ח) שְׁמֵנָה כָּאֵן הַסּוּד שֶׁל הַתְּחַדְשׁוּת,
שְׁאֵפְלוּ כְּשֶׁתִּגִיעַ לְמֵאָה שָׁנָה - עֵדֶן אֲתָה כְּמוֹ כֵּן עֲשָׂרִים
שָׁנָה וְכֵן שֶׁבַע שָׁנִים, בְּהַתְּחַדְשׁוּת נִפְלְאָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, עַד
שְׁכֻלְם שְׁוִים לְטוֹבָה.

ואחר כך רכישת אברהם אבינו את מערת המכפלה
מעפרון החתי, ששם שערי הגן עדן, וכמבאר בזה הקדוש
(חיי שְׁרָה כמו ע"א), ללמוד אותנו ששערי הגן עדן נמצאים
כאן בזה העולם, והם טמונים בארץ (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן
רפ"ו), וצריכים לבוא אל הצדיק שיגלה לנו איפה הם בדיקו
וידריה אותנו איה להפגס בתוכם, והעקר על ידי שאדם
קונה לעצמו מדת ההתחדשות, ומתחיל מחדש בכל יום
יום, למצא חיי גן עדן בזה העולם, ואינו מבלבל עצמו עם
העבר כלל.

וזהו ההמשך של הפרשה המדברת ממצאת הזוג,
ששלח אברהם את אליעזר עבדו למצא זוג הגון ליצחק,
ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן פ"ו) שפפרשה זו
מרמזת כל סוד מציאות זוגו של אדם, על ידי שהוא בקי
ברצוא ובקי בשוב, ויודע שכל אשר עובר עליו בחיים הכל
רק לקרב אותו אל השם יתברך, ואז בודאי יזכה למצא זוגו
בקלות וגם יזכה לשלום בית אמתי, כי יודע אשר שערי הגן
עדן נמצאים כאן בזה העולם, והם בתוך הבית שלו, ועל ידי
שיחדש עצמו תמיד ולא יסתפל אחורה כלל, יזכה לחיות
חיי עולם הבא בעולם הזה, ועולמו יראה בחייו.

נמצא שכל דברי הפרשה קשורים זה בזה, ואשרי הזוכה
להוציא מכל פרט ופרט למודים חיים לעבדא ולמעשה, עד
אשר יאורו עיניו לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, ולחיות
חיים טובים ומאשרים בזה ובבא לנצח.

[השמטה מה שלא שלח שייך השנה]

ישראל מוהר"ו זי"ע

קִשָּׁה לִי עִם סֹדֵר בְּחַיִּים

אני יודע שמדת הסדר היא מדה מאוד חשובה
בעבודת השם, וכל ספרי המוסר מלאים בדבורים
על מעלת האדם שיש לו סדר בחיים, והוא שומר
את הזמן. הבעיה היא שאני בטבעי לא כל כך
מסדר, וקשה לי להתמיד בדברים מסוימים, למשל,
קשה לי לקום בכל בקר לתפלת שחרית בזמן
קבוע, ובכל יום אני קם בשעה אחרת, וכן קשה
לי להגיע בזמן לשעור היומי שלי, ולעיתים רבות
אני מאחר. איך זוכים למדת הסדר ושמירת הזמן?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ד' לסדר
ואתחנן י מנחם אב התשע"ג

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

אין עוד עם שחי עם סדר כמו
עם ישראל, שהיום שלו מסדר
בסדר נפלא מאד מאד. כשקמים
בבקר הדבר הראשון צריכים
ללכת לבית הכנסת ולהתפלל
שחרית במנון, כשמגיע אחר
הצהרים, בסביבות השעה שלוש
כבר מתחיל זמן תפלת מנחה,
ואיך שנעשה לילה כבר מתחיל
זמן תפלת ערבית, והסדר הזה זה
יסוד מוסד אצל כל בר ישראל,
וכפי זה הוא צריך להנהיג את
היום שלו, וכך הוא יהיה מסדר
בסדר נכון מאד.

אדם צריך לדעת שהוא לא
כמו רובוט וכו', שיכולים לכון
אותו שיעשה כך כל יום ויום
וכו', כי על כל אחד ואחד עובר
בכל יום משברים וגלים ונסיונות
קשים ומרים אחרים וכו', ולכן כל
אחד צריך לתמרון עם היום שלו

כפי שהוא וכו', הינו כפי בחינתו
יכפי ירדתו וכו' וכו', אבל היסוד
מוסד צריך להיות כשקם - יתפלל
תפלת שחרית במנון דיקא, ואחר
הצהרים הוא צריך לעצור את הכל
ולחטף תפלת מנחה במנון דיקא,
ולעת ערב כשגמר את היום, הוא
צריך להפגס לבית הכנסת ולחטף
תפלת ערבית במנון דיקא, וסביב
אלו התפלות הוא צריך לתמרון
את היום שלו.

העקר רק להתחזק ולא להשבר
משום דבר, כי גדול אדונינו ורב
להושיע, והקדוש ברוך הוא אב
הרחמן, ומוחל עוונות עם ישראל,
ואסור להפגס בתוך עצמו ולהיות
שבור ועצוב ומדכא וכו' וכו',
אדרבה, כל בר ישראל צריך
להתחזק ביותר שאת וביתר עו,
אפלו שעובר עליו מה שעובר
נסיונות קשים ומרים, עם כל זאת
שלשת התפלות מדי יום זה צריך
להיות אצלו יסוד מוסד וחזק
מאד, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו
חלק ב' סימן ח) שזה מחנה ישראל,
הינו כל זמן שאדם הוא חזק עם
שלשת התפלות - שחרית מנחה

המלך: עוד לא הגיע

יותר טוב ממה, ואדע בדיק מתי יגיע המלך.

ולפתע עברו שם שרי המלך ברעש ובתזמורת גדולה, והצדוקי קם במהירות, ואמר: "הרי הגיע המלך", אמר לו רב ששם: "עוד לא הגיע המלך", שוב עברה פת שניה של שרי המלך וחילותיו ברעש ובקול גדול, ושוב אמר הצדוקי: "הרי הגיע המלך", ואמר לו רב ששם: "המלך עוד לא הגיע", פתאם נעשה שקט גדול, ואז קם רב ששם ואמר: "הרי הגיע המלך", כי מקרא מפורש הוא (שם) "לא ברוח ה' וכו' לא ברעש ה' וכו' לא באש ה' ואחר האש קול דממה דקה".

ואמר, שהיה צדיק גדול אחד, שבכל פעם שהיו אורחים ישנים בביתו, היה נכנס אליהם לראות מה הם צריכים, ואולי נפל הכסת מעליהם וכיוצא בזה, והיה הולך רק בגרביים בלי נעלים, כדי לא לגרם רעש שיוכל להעירם.

עוד ספר, כי דרכם של אנשי שלומנו הייתה תמיד להתנהג בשקט ולא ברעש, ובפרטיות אותם אנשי שלומנו היקרים שהיו ברוסיה, הם היו מישבים, וכל עבודתם הייתה בשקט בלי רעש כלל, ואחר כך פשהחילו להתקרב אנשי שלומנו מערי פולין, הם הביאו את הרעש והוילדקייט ממקומות אחרים, וממילא במשך הזמן חושבים שדרכם של אנשי שלומנו היא בקול רעש.

ומי שמכיר את הנסח האמתי של אנשי שלומנו חסידי ברסלב, יודע שהוא קול צעקה מתוך הלב בדבקות עצומה, אבל צעקות ברעש ובפראות - זה אינו נסח שלנו כלל, רק הביאו את זה ממקומות אחרים.

אנשי שלומנו הקדושים היו תמיד מתנהגים בהשקט ובדרך ארץ גדול, ובפרט בענין הנ"ל, שלא לעורר בן אדם מן השנה, בזה היו נזהרים מאד מאד.

ר' געצי מאומן היה עובד השם גדול מאד, עבודתו הייתה תמיד ברעש ובקולות גדולים, אבל בענין זה היה נזהר מאד לא לעורר אחר מהשנה, והייתה דרכו בכל ליל שבת קדש לומר סדר הזמירות ו"רבון כל עולמים" וכו' בקולי קולות, פעם בא מבית הכנסת ומצא את אשתו ישנה, ולא רצה שקולותיו יעוררו אותה, ולכן חזר לבית המדרש ואמר שם את סדר הזמירות "שלוש עליכם" ו"רבון כל עולמים" וכו' כדרכו בקולי קולות, ורק אחר כך חזר לביתו והמתין לאשתו לעשות קדוש.

אף פעם אסור להעיר בן אדם מהשנה חוץ מבבקר, כדי לקום לזמן קריאת שמע ותפלה, כי אז זה זמן מצוה עוברת. מוהרא"ש ו"ל היה תמיד מזהיר את תלמידי "היכל הקדוש", שלא יעשו רעש בחדרם בלילה כשפחורים אחרים ישנים, כי זה פגם גדול וכנ"ל, והיה אומר בדרך הלצה, שהלא כתיב (מלכים א' יט, יא): "לא בר'עש' ה" - ששכבודו יתברך אינו בא מתוך רעש ועסק גדול, רק בהשקט ובשלום ובקול דממה דקה.

והיה רגיל לחזור על המעשה המזכר בגמרא (ברכות נח.): שרב ששם היה סגי נהור (עור), ופעם הלך לקבל פני המלך שבא לעירו כדי לברך עליו את הברכה: "ברוך שנתן מפכודו לבריותיו", שמברכיו על ראית פני מלך עכו"ם, ופגע בו צדוקי אחד ורצה לצערו ולהתלוצץ ממנו, ושאל אותו: "לאן אתה הולך, הלא אינך רואה שום דבר?" ענה לו רב ששם: "תוכח שאני רואה

וערבית, הוא עדין נמצא במחנה ישראל, אבל תכף ומיד כשמתחילים לזלזל בזה וכו', אזי יוצא ממחנה ישראל רחמנא לצלו, וכך מתדרדר עד שפורק על לגמרי.

ולכן צריכים להיות חזק מאד מאד עם שלשת התפלות הקבועות בכל יום, וכך יכול לתמרן את היום שלו סביב סביב וכו' וכו', ואז תהיה לו הצלחה הן בגשמיות והן ברוחניות, וזו מעלת בר ישראל - שהוא מסדר בסדר נכון בזכות שלשת התפלות שלו. העקר הוא התחזקות - להתחזק, כי בזה העולם מוכרחים להתחזק ולא לפל בדעתו אפלו שעבר עליו כבר מה שעבר, עם כל זאת תמיד ישתדל להפנס לבית הכנסת שלוש פעמים ביום אפלו שמרגיש שהוא הכי גרוע וכו' וכו', ואפלו שהוא עשה מה שעשה וכו' וכו', ונפל למקום שנפל וכו' וכו', כל זמן שיהיה חזק להפנס לבית הכנסת שלוש פעמים ביום, אזי יזכה לטהר את עצמו סוף כל סוף מהפח יקוש שנקנס בו וכו' וכו', כמאמרם ו"ל (לקוט בלק רמז תשע"א) מה נחלים הללו בני אדם יורדו לתוכן כשהם טמאין וטובלין ועולין טהורין, כך בתי כנסיות ובתי מדרשות - בני אדם נכנסין לתוכן כשהם מלאים עוונות, ויוצאים מלאים מצוות; ולכן אפלו שנכשלת בעברות חמורות רחמנא לצלו, עם כל זאת זכר מה שאמר רבנו ו"ל (לקוט מוה"ר חלק ב' סימן ק"ב) אם אתה מאמין שיכולים לקלקל - תאמין שיכולים לתקן. בני אדם לא יודעים מה זה להיות קבוע להתפלל את שלשת התפלות - שחרית מנחה וערבית בבית הכנסת דיקא, כי אם היו יודעים מהי מעלת בית הכנסת, היו תמיד נכנסים שמה אפלו שמרגישים שהם הכי גרועים והכי פחותים וכו' וכו', כי חכמינו הקדושים אמרו (שיר השירים רבה פרשה ה' סימן ג') "אני ישנה" - בבית המקדש, "ולבי ער" - לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ואמרו חכמינו הקדושים (שיר השירים פרשה ב' סימן כ"ד) על הפסוק (שיר השירים ב' ט') "הנה זה עומד אחר כתלנו" - אחר כתלי בתי כנסיות ובתי מדרשות, "משגיח מן החלונות" - מבין כתפיהם של כהנים, "מציץ מן החרכים" - מבין אצבעותיהם של כהנים; כי בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שמתפללים שם והכהנים עולים לדוכו, על ידי זה ממשיכים את שכינת עזו יתברך אלינו, ואמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא רב פהנא) כל זמן שישיראל מעצרו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, הקדוש ברוך הוא עוצר שכינתו עמנו.

ולכן אל תהיה בטלן, ותמסור את נפשך לבוא לבית הכנסת להתפלל את השלוש תפלות, ולא יהיה הדבר הזה קל בעיניך, כי אתה יכול לזכות על ידי זה לכל טוב אמתי ונצחי.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

לא ביום אחד

ואברהם זקן בא בימים (בראשית כד א)

// אני מתחיל לעשות כפי הגיל והכוח שלי

דרך היצר הרע לרחות את האדם לזמן ולגיל אחר, כשהוא צעיר אומר לו שיש לו זמן לעסוק בתקווה נשמתו כשיהיה יותר מבגור, וכשהוא יותר מבגור הוא מחליש את דעתו עם מחשבות של הכל כאלו כבר פספס את הגיל והזמן שיכול להתקרב אל השם יתברך, אבל כשאדם יודע שכל שנותיו שוים לטובה, ולא משנה באיזה גיל אני נמצא בו, אני מתחיל מרגע זה להתקרב אל השם יתברך, ולעשות כל מה שאני יכול כפי הגיל והכוח שלי, אזי זוכה לברכה מיחדת ולסיעתא דשמיא עצומה לנצל כל יום ויום בדבקות הבורא יתברך שמו.

// עם כל הימים

אין להתפלל כולל מהעבר, כי כשזוכים להגיע לזה, אזי ממילא יש תקווה גמורה לכל הימים והשנים שעברו לו עד עכשו, כי זה כח התשובה, שחוזר ומחיה כל הימים ושנים שעברו אצלו בחשף, וחוזר וממלא אותם עם אור זיו וחיות ודבקות השם יתברך, עד שיתקדם אצלו (בראשית כד א) ואברהם זקן בא בימים, ואיתא בזהר הקדוש (ת"י ש"ה קכ"ט ע"א) שבא בשלמות עם כל הימים שלו.

// כל ימי חיי

כי גם אברהם אבינו לא התקרב אל השם יתברך ביום אחד, אלא מתוך עבודות של כל ימי חיי, וכדאיתא שם בזהר בפרוש: לא אתקרב אברהם ביום אחד או בזמן אחד, אלא עובדיו קריבו ליה בכל יומיו מדרגא לדרגא עד דאסתלק בדרגו כד הוה סיב (לא התקרב אברהם אבינו ביום אחד או בזמן אחד, אלא מעשיו קרבו אותו בכל יום עד שזכה להגיע אל שלמות מדרגותיו כשהיה זקן). נמצא שזו עבודה של כל החיים.

מכתב מורנו שליט"א מיום ששי חיי שרה (התשפ"ב)

פזה, אשר המס לבד הוא הון תועפות, ויכניס עשירות גדולה לאוצר המדינה...

על זה כבר לא יכלו השוטרים לענות, ואמרו לו שהם מכרחים לחזור אל הממנה שלהם ולטכס עמו עצה מה לעשות.

באותו היום חזרו אליו השוטרים, ואמרו לו, שהשר הגדול החליט, שבשום פנים אי אפשר לו להתחמק מזה, והוא מכרח לפתח את החדר, להראות להם מה יש בפנים...

בלית ברירה נטל ר' שמעון ואלף את מפתח החדר, ופתח להם, ומה מאד נבהלו ונשתוממו לראות, שכל החדר ריק, ורק באמצע החדר הייתה מאבט אחו, ועליה כתוב: "פה נטמן שמעון ואלף בן רבי קלונימוס", ולא הבינו השוטרים פשר הדבר.

בראותו את פליאתם הגדולה, הסביר להם רבי שמעון ואלף: "תדעו,

שאני תמיד עסוק מאד בכל עסקי במסחר ובכספים גדולים וכו', ואני זוכה גם לחלק כספים רבים לצדקה, ולהציל נפשות אביונים ואמללים, ואני מפחד תמיד שמא יכנס בלבי איזה צד של גאות ורמות רוח כאלו אני טוב יותר מהם, ולכן יש לי קביעות בכל יום להכנס לחדר זה, ולהסתכל על המצבה שלי, ולהזכיר לעצמי שיבוא היום שאצטרף לילך מזה העולם, ולא ישאר לי אלא רק המעשים הטובים שזכיתי לרכוש לעצמי, וזה היה סוד כמוס עמדי עד היום, כי אף בריה לא ידעה מזה, אבל מחמת שהכרחתם אותי להראות לכם מה יש בחדר, פתחתי לכם, ואקנה להקדוש ברוך הוא, שלא יזיק לי מה שגודע ענין זה לבריות..."

אשרי מי שזוכה, שיום מיתתו אינו מש מנגד עיניו, ותמיד מדמה לעצמו כאלו מצבה מנחת כבר על קברו, כי אז יעברו ימי חיי בצורה אחרת לגמרי, ויזכה לרכוש לעצמו הרבה טוב אמתי ונצחי בזה ובכא לנצח!

(עפ"י שיחות מוהרא"ש, חלק ט, עמוד קמ"ד)

נדיב גדול היה השר ר' שמעון ואלף רוטשילד ז"ל, איש תם וישר וירא ה', ומפרסם בעולם לעשיר ולנדיב גדול, והיה גם מכבד בעיני הגוים ואנשי הממשלה, כי ישרותו בכל עסקיו היו עד להפליא, ונהל כל חשבונותיו ושלם כל מסיו בחשבון צדק ומדק עד הפרוטה האחרונה, אבל כמובן היו לו גם שונאים שקנאו בו מאד עקב הצלחתו, ותמיד חפשו איזה פגם להעליל עליו.

ויהי היום, והלכו שונאיו אל לשכת המס והעלילו עליו שיש לו אוצר רב של כסף וזהב סגור בחדר מיחד שבביתו, ואינו נותן לאף אחד רשות להכנס בתוך החדר הזה, כי רק לו לבד יש את המפתח לחדר הזה, ומעולם לא נכנס אפילו אחד מעבדיו ומשרתיו אל החדר הזה, כי שם הוא מחביא את כל עקר עשירותו, ומתחמק מן הממשלה כדי לא לשלם מסים...

דבר העלילה נכנס באזני אנשי הממשלה, ותכף ומיד שלחו שוטרים לבדוק אם אמת הדבר שיש לו חדר כזה שאף בריה אינה רשאית להכנס לתוכו.

כשבאו אל ר' שמעון ואלף ושאלוהו על כך, ענה ואמר להם שאמת נכון הדבר, יש בביתו חדר שאף אחד אינו רשאי להכנס לתוכו, אבל אינו מחביא שם כסף וזהב וכו', אלא זהו ענין פרטי שלו, ואינו יכול לדבר יותר מזה...

מיד הגיבו השוטרים שהוא מכרח לפתח את החדר ולהראות להם מה חביא בפנים, אך ר' שמעון ואלף לא מהר לפתחו, אלא השיב להם בשאלה: "כמה כסף אתם משערים שיכול להיות בחדר הזה?" ונקב להם סכום עתק מאד, ואמר: "אני מוכן לתת לכם מס את הסך הנ"ל, ובלבד שתתרו לי מלפתח את החדר, כי זהו ענין פרטי שלי".

השוטרים לא אבו לקבל את דבריו, והתעקשו שיתפתח בכל זאת את החדר, אזי ענה ואמר להם: "מה יכול להיות הסכום הגדול ביותר שאפשר לכם לציר בדעתכם, אלו היה כל החדר מלא וגדוש בכסף וזהב?" ונקב סכום ענקי כל כך שזעזע אותם לגמרי, "אני מוכן לשלם מס בסכום

ניתן לשמוע את שיעורי מורינו הרה"צ שליט"א: בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ל: 845-510-6314

נדבת ה"ר ר' חיים שרגא בלוי הי"ד לדגל השמחה בבוא בתו הכללה שתחיי בקשרי שידוכים

לעילוי נשמת סעדיה בני חיים

לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בני רבקה הי"ד

ידו צנעים אמיתיים

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM